

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.77/2017/11.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év május hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**v é g z é s t:**

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.65/2016/28. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottat terhelő eljárási illeték összege helyesen 15.000.- (tizenötezer) forint.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

**I n d o k o l á s**

A Budapest Környéki Törvényszék a 2017. év január hó 16. napján kihirdetett 4.B.65/2016/28. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg. Ezért őt 8 évi - börtönben letöltendő - szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is. A magánfél által előterjesztett polgári jogi igény tárgyában is döntött.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott jogcím megjelölése nélkül, a védő pedig téves jogi minősítés miatt jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.821/2016/3. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a vádirati tényállást alapul véve a bizonyítás eredményeként az ügyészi végindítványban rögzítetteknek megfelelően módosítva az ügyész által mondott jogi minősítéssel egyezően, mérlegeléssel állapította meg. A bíróság tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat beszerezte, megvizsgálta, és

azokból megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó. Vizsgálta az elsőfokú bíróság a vádlott érdemi védekezését, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy jogos védelmi helyzet a vádlott javára nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése is helyes. Indítványozta, hogy az ítéletben fellelhető pontatlanságokat és elírásokat az ítéletábra javítsa ki, így hívja fel a Btk. 61.§, 62.§-át a mellékbüntetés megjelölésénél, illetőleg a Btk. 38. § (2) bekezdés a./ pontjára helyesbítse az ítéletben szereplő elírást.

A büntetés kiszabása körében irányadó, enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen vette számba, azonban a vádlott terhére megállapítható súlyosító körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte, eltúlzott jelentőséget tulajdonított a fennálló enyhítő körülményekre. Erre figyelemmel a kiszabott büntetés nem áll összhangban az elkövetett cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyával és fokozott társadalomra veszélyességével.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem éri el a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésében jelölt középértéket sem, így annak felemelése szükséges. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, így azok helybenhagyását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen a vádlott felmentését célzó fellebbezését fenntartotta, másodlagosan a kiszabott börtönbüntetést enyhítését indítványozta.

A védelmi álláspont szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiányos és a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. A bizonyítékok nem támasztják alá azt a ténymegállapítást, hogy a vádlott édesapja hívta ki verekedni a kocsma elé a sértettet, ezzel szemben az állapítható meg, hogy a vádlott édesapja haza akart menni, taxit hívott és ezt a telefonhívások is alátámasztották.

Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy a vádlott miért nem volt jogos védelmi helyzetben, hiszen a sértett provokálta a vádlottat. Tévesen következtetett a vádlott ölési szándékára, a bizonyítékok alapján a jogos védelemi helyzet volt megállapítható.

A büntetés enyhítése körében hivatkozott arra, hogy az eseménysort a sértett provokatív magatartása váltotta ki. A vádlott együttműködött a hatóságokkal és megbánást is mutatott. Az ügyész súlyosításra irányuló indítványának elutasítását, a vádlott jogos védelem címén történő felmentését, marasztalása esetén a kiszabott büntetés lényeges enyhítését indítványozta. Csatolta a vádlottról a BV Intézetben készített pszichológiai jellemzést is. A polgári jogi igény elutasítását is indítványozta.

A vádlott fellebbezését írásban is megindokolta, részletesen kifejtette korábbi védekezését, majd az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy véletlen baleset történt, és sajnálkozását fejezte ki a történetek miatt.

A bejelentett fellebbezések nem megalapozottak.

A kétirányú fellebbezések folytán eljárva a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva, kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A bírósági eljárás során a perrendi szabályok megtartásával kapcsolatban sem az ügyészség, sem a védelem részéről kifogások nem merültek fel.

A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot az elsőfokú bíróság értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző, az ítélet tábla mindenben egyetértett az elsőfokú ítéletben írtakkal. Az elsőfokú bíróság teljes tényállást állapított meg, amely irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A vádlott nem vitatta, hogy a sértett halálát ő okozta, azonban azzal védekezett, hogy jogos védelmi helyzetben volt az édesapját támadó sértettel szemben. A sértett valóban provokálta a vádlottat, amikor ismételt bocsánatkérésre szólította fel, azonban az irányadó tényállás szerint a sértettnek a továbbiakban nem a vádlottal, hanem édesapjával volt konfliktusa, a vádlott édesapja kezdeményezte a vita erőszakos úton történő rendezését az utcán és ehhez hozzá is készült. A sértett azonban nem lépett fel ekkor támadólag, leeresztett kézzel várakozott és a vádlott volt az, aki ebben a helyzetben a háta mögé kerülve eszközös támadást hajtott végre. Nem volt tehát a sértett részéről semmiféle jogtalan támadás - a korábbi verbális szitkozódások nyilvánvalóan nem sorolhatóak e körbe - melyet elháríthatott volna a vádlott.

Az eseménynek több szemtanúja is volt azonban e tanúk az eljárás különböző szakaszaiban egymásnak és saját maguknak is ellentmondó vallomásokat tettek, még abban sem volt minden esetben következetes a vallomásuk, hogy mi volt az, amit saját maguk láttak és tapasztaltak illetőleg milyen ismeret származott más személy elmondásából.

Az elsőfokú bíróság az ellentmondásos bizonyítékokat összevetette és helyesen alapította a tényállást az 1. számú tanú következetes vallomására, melyet a 2. számú tanú tanúvallomása és az orvos szakértői vélemények is alátámasztottak. Kiemelendő, hogy az események idején az 1. számú tanú volt az egyetlen, aki nem volt ittas, a további tanúk enyhébb-súlyosabb alkoholos befolyásoltság állapotában voltak.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és cselekmény minősítése is megfelel az elbírálás idején hatályos büntetőjogi rendelkezéseknek. Az e körben adott elsőbírói indokolással is egyetértett az ítélet tábla.

A büntetés nemét és mértékét meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, az annyiban pontosítandó, hogy az enyhítő körülmények között csekélyebb súllyal vehető figyelembe a büntetlen előélet az elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára figyelemmel. A bűncselekmény részben méltányolható okból történő elkövetését az enyhítő körülmények köréből mellőzni kellett, hasonlóan a vádlott sértődékeny személyiségjegyével összefüggő indulatos állapotából eredő elkövetést és a vádlott büntudatát. Ezzel szemben kizárólag a sértetti közrehatás, ami enyhítő körülményként értékelhető, a további helyesen rögzített enyhítő körülmények körében. Nem tévesztendő szem elől, hogy a vádlott az élet elleni cselekményét oly módon hajtotta végre, hogy az erősen ittas állapotban lévő - egyébként erős fizikumú - sértett teljesen védtelen volt a hátulról kiélesített eszközzel végrehajtott váratlan támadással szemben.

A pontosított bűnösségi körülményekre, továbbá a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel is az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértéke megfelelő, annak sem lényeges súlyosítására sem enyhítésére az ítélőtábla nem látott alapot.

Az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek, így azokat az ítélőtábla nem érintette.

Az elsőfokú eljárásban a vádlottnak nem volt lehetősége személyes költségmentesség engedélyezését kérnie a törvényben biztosított határidőn belül, a másodfokon előterjesztett kérelme elbírálását az ítélőtábla arra figyelemmel mellőzte, hogy a meghatalmazott védővel eljáró vádlottnak nem merült fel olyan költsége, melyre a költségmentesség kiterjedhetett volna.

A Fővárosi Ítélőtábla ezért a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlottat terhelő illeték összegét az 1990. évi XCIII. tv. 58. § (1) bekezdésének c./ pontja figyelembevételével állapította meg.

A vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Fővárosi Ítélőtábla a Be. 92. §-ában foglaltak alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

**Budapest, 2017. év május hó 11. napján**

**Dr. Rédei Géza s.k.**  
a tanács elnöke

**Dr. Vincze Piroska s.k.**  
előadó bíró

**. Mató Ágnes s.k.**  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.65/2016/28. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.77/2017/11. számú végzése folytán a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható!

**Budapest, 2017. év május hó 11. napján**

**Dr. Rédei Géza s.k.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

